

данието на едного е радостъ за другиго. Човѣкъ яде ябълка, радва се, изпитва приятностъ. Ако ябълката имаше съзнанието на човѣка, непременно щѣше да страда. За ябълката збѣитѣ на човѣка представятъ добродетели, чрезъ които той я приема на гости въ себе си. Като яде ябълката, човѣкъ трѣбва да се учи отъ нея на търпение. Той я мачка, дѣвче, но тя мълчи, нищо не казва.

Велико нѣщо е търпеннето. Епиктетъ, виденъ гръцки философъ, билъ робъ при единъ римски патриций. Господарьтъ се отнасялъ грубо и жестоко съ своитѣ роби, които често наказвалъ. Като ги биелъ и изтезавалъ, тѣ викали, роптаели. Единственъ Епиктетъ мълчалъ. Каквото да правѣлъ господарьтъ му, както да се отнасялъ съ него, Епиктетъ мълчалъ и се усмихвалъ. Това поведение дразнѣло господаря му. Той се очудвалъ на неговия характеръ. Епиктетъ искалъ да му каже, че не трѣбва да се забравя, защото, макаръ и виденъ патриций, нѣкога може да се намѣри въ неговото положение. Единъ день господарьтъ се разгнѣвилъ и започналъ силно да натиска крака на Епиктета. Последниятъ кротко го погледналъ и му казалъ: Господарю, тѣй както натискашъ крака ми, може да го счупишъ. Ако го счупишъ, първо ти ще изгубишъ, не ще мога да ти работя. Господарьтъ продължавалъ да натиска крака му, докато го счупилъ. Отъ този моментъ римскиятъ патриций освободилъ Епиктета отъ